

</strong> Rodzina Popielców rozpoczyna w Kościele Katolickim czas Wielkiego Postu. Rodzina Popielcowa rozpoczyna w Kościele okres Wielkiego Postu czyli czterdziestodniowej pokuty. Ma on pobudzić wiernych do podjęcia zdecydowanej drogi osobistej odnowy. Asceza nieodłączna od nawrócenia prowadzi do większego otwarcia się na potrzeby bliźniego. Okres osobistej i wspólnotowej ascezy zakończy się w Wielkanoc, która w tym roku przypada 23 marca. W Wielkim Poście Kościół odczytuje i przeżywa nie tylko czterdzieści dni spędzonych przez Jezusa na pustyni na modlitwie i poście przed rozpoczęciem Jego publicznej misji, ale i trzy inne wielkie wydarzenia biblijne uobecnione na nowo w liturgii: czterdzieści dni powszechnego potopu, które były wstępem do paktu przymierza zawartego przez Boga z Noem; czterdzieści lat pielgrzymowania Izraela po pustyni ku ziemi obiecanej; czterdzieści dni przebywania Mojżesza na Górze Synaj, gdzie otrzymał on od Jahwe Tablice Prawa. Istotą tego okresu pozostaje przygotowanie wspólnoty wiernych do najważniejszego święta chrześcijan, jakim jest Wielkanoc. Przygotowanie przez nawrócenie, słuchanie słowa Bożego i modlitwę. "Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię to słowo Jezusa najczęściej powtarzane przez kaznodziejów przez sześć tygodni Wielkiego Postu. Z liturgii znika radosne "Alleluja" i "Chwała na wysokościach Bogu", a dominującym kolorem szat liturgicznych staje się fiolet. Okresy i dni pokuty są w Kościele katolickim specjalnym czasem ćwiczeń duchowych, liturgii pokutnej, pielgrzymek o charakterze pokutnym, dobrowolnych wyrzeczeń jak post i jałmużna, braterskiego dzielenia się z innymi, m.in. poprzez inicjowanie dzieł charytatywnych i misyjnych. W pierwszych wiekach chrześcijaństwa przygotowanie do Zmartwychwstania trwało tylko czterdzieści godzin, czyli praktycznie tylko przez Wielki Piątek i Wielką Sobotę. Potem przygotowania zabierały całe tygodnie a wreszcie ok. V w. czas ten wydłużony się. Po raz pierwszy o poście trwającym czterdzieści dni wspomina św. Atanazy z Aleksandrii w liście pasterskim z okazji Wielkanocy z 334 r. W wieku IV tradycja potwierdza Egeria w swoim pamiętniku, a także Cyryl Jerozolimski, kiedy pisze w swoich katechezach o czterdziestu dniach pokuty. W Kościele rzymskim post rozpoczyna się w 6 niedziel przed Wielkanocą. W trosce o zachowanie czterdziestodniowego postu, przy czym w tym okresie nie poszczono w niedzielę a na Wschodzie w sobotę i niedzielę postanowiono przeniesienie początek Wielkiego Postu z niedzieli na środę. Ostatecznie środa jako początek Wielkiego Postu weszła na stałe do tradycji rzymskiego kościoła w 1570 roku. Tradycyjnemu obrzędowi posypania głową popiołem towarzyszy w Wielkim Środę: "Pamiętaj, że jesteś prochem i w proch się obrócisz". Motywy one o przemijaniu życia ziemskiego, o tym, że jesteśmy na tym świecie wędrownymi zmierzającymi ku Niebu. Sam zwyczaj posypywania głową popiołem na znak skruchy i pokuty znany jest w wielu kulturach. Znajdujemy go zarówno w starożytnym Egipcie i Grecji oraz oczywiście na kartach Biblii, np. w Księżce Jonasza czy Joela. Liturgiczna adaptacja tego zwyczaju pojawia się jednak dopiero w VIII w. Pierwsze świadectwa o święceniu popiołu pochodzą z X w. W następnym wieku papież Urban II wprowadził ten zwyczaj jako obowiązujący w całym Kościele. Z tego też czasu pochodzi zwyczaj, że popiół do posypywania głową wiernych pochodzi z palm poświęconych w Niedzielę Palmową poprzedzającego roku. Do praktyk wielkopostnych należy Droga Krzyżowa. Jej początki są związane z posługami dwóch powstałych w średniowieczu zakonów: franciszkański i dominikański. Pierwsza wzmianka o Via Dolorosa pochodzi od dominikanina Ricolda z Monte Crucis z roku 1228. Na genezę powstania tego nabożeństwa złożyły się takie fakty jak odnalezienie relikwii drzewa krzyża, pielgrzymki do Jerozolimy i pragnienie przeżycia i utrwalenia najbardziej dramatycznych momentów życia Jezusa. Innym typowo polskim zwyczajem wielkopostnym stało się nabożeństwo Gorkich Dnia. Katolicy w okresie między pierwszą niedzielą Wielkiego Postu a uroczystością Trójcy Świętej przynajmniej raz powinni przyjąć Komunię św., poprzedzając to spowiedzią.